

вості пов'язаний з піднесенням творчого потенціалу персоналу, запровадженням економічного механізму стимулювання інновацій, зростанням рівня конкурентоспроможності товару, здійсненям великосерійного і масового типів виробництва, зростанням попиту на продукцію і обсягів її реалізації тощо.

Ступінь ризику залежить від особливостей інноваційного процесу. Великим ризиком можуть відзначатися інновації принципово нових досягнень науки і техніки, які докорінно змінюють техніко-технологічну основу виробництва, управління. Вони потребують зміни способу мислення і швидкої адаптації персоналу до нових схем виробництва, що сприятливо впливає на продуктивну функцію праці і ка-

Find similar papers at core.ac.uk

provided by Institutional Repository of Vadym Hetma

трат виробництва, підвищення матеріальної зацікавленості тощо.

Важливим елементом процесу управління ризиком інноваційної діяльності є визначення способів реагування на виявлені та оцінені ризики. У теорії та практиці найбільш поширеними методами реагування на ризики є [1]: уникнення інноваційних ризиків, найчастіше через усунення їх причини, прийняття інноваційних ризиків, яке може бути як пасивним або активним, оптимізація (зниження) ступеня інноваційних ризиків.

Литература

1. Гриньов В. Ф. Инновационный менеджмент: учебн. пособие / 2-ое изд. — К.: МАУП, 2001. — 152 с.
2. Питер Друкер Классические работы по менеджменту = Classic Drucker. — М.: «Альпина Бизнес Букс», 2008. — С. 220.

Л. О. Лігоненко, д-р екон. наук, проф.,
зав. кафедри економіки підприємництва,
Київський національний торговельно-економічний університет,
вул. Кіото, 19, ауд. 439, м. Київ 02156
e-mail: larisa.ligonenko@gmail.com

ІНФОРМАЦІЙНО-АНАЛІТИЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РОЗРОБКИ СТРАТЕГІЇ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ НА МІКРО, МЕЗО ТА МАКРОРІВНЯХ

Важливість розробки стратегії інноваційного розвитку на мікро-, мезо- та макрорівнях є загальновизнаною та не потребує додаткової аргументації. Проблематичним визнається інформацій-

но-аналітичне забезпечення її розробки, зокрема оцінка поточного стану інноваційного розвитку та інноваційної активності.

Питання організації та якості інформаційно-аналітичних досліджень інноваційних процесів та технологічного розвитку української економіки на протязі останніх років знаходилась під пильним зором багатьох науковців, зокрема за найбільшу системність слід відзначити роботу І. Сгорова, присвячену порівнянню визнаних на міжнародному рівні та українських показників інноваційних процесів [1].

До 2009 року коло показників інноваційної активності було достатньо обмеженим. Завдяки зусиллям Державного комітету зі статистики України протягом останніх 3-х років відбулися радикальні зміни в інформаційному забезпеченні дослідження інноваційних процесів та технологічного розвитку українських підприємств, які передбачають зміну, оновлення та доповнення існуючих форм статистичної звітності та спостережень. Перед науковцями та практиками відкриваються нові можливості та горизонти дослідження, а отже і більш коректної оцінки існуючого стану справ.

Необхідно акцентувати увагу на наступні позитивні зміни в системі статичних спостережень інноваційних процесів та технологічного розвитку в Україні:

1) удосконалення змісту форми статистичної звітності №1-інновація «Обстеження інноваційної активності діяльності промислового підприємства»;

2) розширення масштабів та характеру обстеження інноваційної активності суб'єктів господарювання в Україні;

3) запровадження обстеження впровадження нових передових технологій;

4) запровадження обстеження впровадження інформаційно-комунікаційних технологій.

Запроваджено нові та уточнені діючі форми статистичних спостережень щодо здійснення інноваційної діяльності та технологічного прогресу формують достатньо широке дослідницьке поле. Актуальною задачею є максимально повне та ефективне використання набутої інформації та формування на її основі коректних узагальнюючих висновків. Складність розв'язання цієї задачі обумовлюється тим, що форми усіх розглянутих вище статистичних спостережень містять не стільки кількісну інформацію (яка може бути узагальнена шляхом знаходження суми відповідних показників), а й якісну (акцептування відповіді на питання в межах запропонованого переліку).

У вітчизняній практиці для характеристики результатів інноваційних опитувань, як правило, використовується описово-струк-

турний підхід, який передбачає послідовний опис отриманих відповідей на питання обстеження з визначенням кількості та частки (питомої ваги) респондентів, які дали позитивні відповіді на відповідне питання. Наприклад, такий підхід, був широко використаний у працях О. Крехівського та О. Б. Салікової [2, 3] для характеристики результатів дослідження потенціалу виробництва високотехнологічної продукції.

Описово-структурний підхід до інтерпретації результатів інноваційних досліджень пропонується доповнити коефіцієнтним підходом, який передбачає формування системи оціночних показників, за допомогою яких оцінюється стан справ у певній царині. Автором розроблену систему оціночних показників, який характеризують результативність інноваційних процесів на основі вищерозглянутих форм статистичної звітності. Система структурована в розрізі 3-х найважливіших напрямів оцінювання та містить по 7 оціночних показників кожного напрямку:

- 1) інноваційна активність та витрати на інновації;
- 2) виведення на ринок інноваційної продукції;
- 3) впровадження нових передових (виробничих та інформаційно-комунікаційних) технологій.

Коефіцієнтний підхід до аналізу матеріалів інноваційних статистичних досліджень дозволяє проводити порівняльний аналіз та рейтингування здобутків окремих підприємств, регіонів, галузей; використовувати отримані результати при формуванні узагальнюючих (інтегральних) показників — наприклад, оцінці економіко-технологічного потенціалу відповідного рівня-країна, регіон, галузь, підприємство. Отримані таким чином інтегральні показники будуть слугувати інформаційними орієнтирами для розробки інноваційної стратегії України, її регіонів та галузей чи окремого підприємства або моніторингу ходу їх реалізації.

Література

1. Єгоров. Аналіз визнаних на міжнародному рівні інструментів інноваційних показників, та порівняння їх з українськими//електронний ресурс, доступно з <innopolicy. com.ua/wp.../Індикатори %20 інноваційного %20розвитку.doc>
2. Саліхова О., Крехівський О. Українським високотехнологічним підприємствам — «табелі про ранги // Економіст. — 2010 — № 6. — Червень — С. 24—27.
3. Саліхова О. Б. Оцінка високотехнологічної виробничої сфери — фундамент для створення Дієздатної інноваційної стратегії держави // Економіка промисловості. — 2010. — № 1. — С. 85—95.